

EEN GOED VERHAAL

Een goed verhaal

José Vriens

Populaire boeken van deze auteur:

Wie ben jij?

Bloedmooi en moddervet

Eigen keus

Zonnestralen

Drijfzand

Als jij het zegt

Donkere ogen

Nooit meer

Meer boeken: www.josevriens.com

Auteur: José Vriens

ISBN: 978-94-65200606

© José Vriens

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

De grote vrachtwagen had nauwelijks genoeg ruimte om over de smalle, donkere bosweg te manoeuvreren. De grote lichten beschenen de bomen naast de weg en meerdere keren moest de chauffeur afremmen vanwege de grote, uitstekende wortels van de bomen. De chauffeur reed niet hard. Het zou niet de eerste keer zijn dat er een ree vlak voor de wagen de weg op schoot waarvoor hij hard in de remmen moest. Hij had zelfs een keer voor een wolf moeten uitwijken.

‘Hier is het. Doe jij het hek open, dan rijd ik de bak er achteruit naartoe,’ zei de chauffeur.

Terwijl zijn maat het hek opende, moest de chauffeur meerdere keren steken, vooruit en weer achteruit rijden om zijn wagen in de juiste positie te manoeuvreren. Toen het hek open was, reed hij voorzichtig de donkere mijn-gang in. Die werd steeds lager en smaller en was nu verlicht door de grote lamp achterop de laadbak.

Hij kon maar een klein stuk de gang in. De inhoud van de vrachtwagen moesten ze met de kleine heftruck, die achterop de bak stond, verder de gang inbrengen.

De chauffeur zette de truck stil. ‘Kom, we gaan uitladen.’

De twee mannen werkten snel en stil door tot alle vaten die in de bak stonden helemaal naar achter in de gang wa-

ren gebracht. Toen ze met de laatste vaten op de heftruck naar achter reden, klonk er een dof gerommel in de gang.

‘Wat was dat?’ vroeg de man die de heftruck bestuurde.

De chauffeur haalde zijn schouders op. ‘Er stort weleens een gang in. Misschien door de regen van de afgelopen dagen.’ Toch keek ook hij bezorgd naar het houten plafond van de gang. Het werd gestut door houten palen.

Zijn maat keek hem met een geschrokken blik aan. ‘Gebeurt dat echt?’

‘Nooit van zinkgaten gehoord? Rustig aan maar, het is al jaren geleden dat er een gang instortte.’

‘En dat vertelt hij nu,’ mompelde de heftruckchauffeur. ‘Is het wel veilig om door te gaan?’

‘Schiet nou maar op. Dit zijn de laatste vaten, we zijn zo klaar.’

Op het moment dat ze die vaten met de hand van het pallet schoven, klonk het gerommel weer, maar nu zagen ze in het schijnsel van de koplamp ook dat er zand naar beneden viel.

‘Ik blijf hier geen seconde langer.’ De heftruckchauffeur duwde de laatste vaten van het pallet en sprong achter het stuur. ‘Kom op, we gaan terug!’

De vrachtwagenchauffeur volgde hem en krom eveneens op de heftruck. Hij hield zich vast aan de zijkant. Zo snel mogelijk reden ze terug naar de ingang, maar voordat ze daar waren, zag de vrachtwagenchauffeur in het licht van de grote schijnwerper op de truck, dat er een grote

stofwolk hun richting uitkwam, alsof de gang achter hen daadwerkelijk instortte. ‘Sneller!’ brulde hij.

De grote stofwolk kwam in een steeds sneller tempo hun richting uit.

‘Laat dat ding maar staan, we gaan meteen weg!’ riep de vrachtwagenchauffeur. Hij sprong als eerste van de heftruck en spurtte naar de vrachtwagen.

De ander volgde hem zo snel mogelijk. De truck startte gelukkig meteen, maar ze waren niet snel genoeg weg om te voelen hoe de vrachtwagen door de druk van stof en zand naar voren werd geduwd. Zonder acht te slaan op de stutten, reed de chauffeur de wagen zo snel mogelijk de mijngang uit.

Wonder boven wonder kwam de vrachtwagen er heelhuids uit en achtervolgd door grote stofwolken reed hij terug naar de weg waarlangs ze gekomen waren.

‘Dat is de laatste keer dat ik dit doe!’ Vloekend keek zijn maat achterom. ‘Volgende keer doen ze het zelf maar!’

Hoofdstuk 1

Het is bloedheet in het kantoor. De ouderwetse ventilatoren die op strategische plekken staan, verspreiden piepend en zwoegend warme lucht. Airco hebben we niet. Mijn baas is van mening dat een goede journalist maar korte tijd op kantoor doorbrengt en vooral buiten aan het werk is. Waarom een ruimte koelen met dure apparaten als er niemand is?

Die kortzichtigheid van hem heb ik de afgelopen tijd al verschillende malen vervloekt. Die hittegolf duurt nu al acht dagen. Morgen wordt regen voorspeld, maar dat moet ik eerst nog zien voordat ik het geloof. De lucht is nog steeds strakblauw en er staat buiten geen zuchtje wind.

Met een tijdschrift wapper ik mezelf wat koelte toe en trotseer ik de warmte.

Erg charmant zie ik er vast niet meer uit. Mijn haar zit tegen mijn voorhoofd geplakt en prikt in ogen. Mijn T-shirt is er niet veel beter aan toe: mijn oksels zijn nat van het zweet. Dankzij de zwarte kleur zijn er gelukkig geen grote kringen zichtbaar. Over mijn rug voel ik een nieuwe druppel naar beneden glijden die via mijn inmiddels doorweekte top op weg is naar mijn broekband. Ik had een droog shirt mee moeten nemen, bedenk ik voor de tweede keer deze middag.

Pim, mijn bruinzwarte Welsh terriër, ligt onder mijn bureau en heeft zo te zien weinig last van de warmte. Hoe hij het volhoudt met die dikke vacht van hem, snap ik echt niet. Het enige wat mij een beetje verkoeling geeft is water, koud, fris water. Voor de zoveelste keer loop ik dan ook naar het kleine keukentje en vul mijn glas met koud water uit de koelkast. Staand in de deuropening drink ik het glas gulzig leeg en laat ik mijn ogen door het grote kantoor dwalen dat door verplaatsbare wanden verdeeld is in vier ruimtes waar twee of vier bureaus staan. Alle plekken zijn bezet op dit moment. Werken hier dan alleen maar slechte journalisten?

Ondanks de hitte heerst er de normale drukte en bedrijvigheid in het kantoor, die toonaangevend is voor *De Nieuwe Bode* waar ik werk sinds het behalen van mijn diploma journalistiek. Het is geen dagelijkse krant, die banen waren helaas niet meer vrij. Ik werk voor een populair blad dat twee per week verschijnt en goed gelezen wordt door de inwoners van de regio. De krant gaat voor het plaatselijke- en streeknieuws en vult zo een gat op dat de landelijke pers laat liggen.

Mijn collega Merel, die tegenover me zit, is uiterst geconcentreerd bezig en zwoegt op een tekst die ze vandaag nog moet inleveren. Haar lange haar valt als een donker gordijn langs haar gezicht. Voor haar vul ik eveneens een groot glas met water en neem ze beide mee naar ons hok.

Ze kijkt even op van haar toetsenbord en mompelt een bedankje.

‘Dit is toch niet normaal meer,’ puf ik als ik weer achter mijn bureau zit. ‘Zullen we zelf zo’n mobiele airco kopen en die naast het bureau zetten? Mijn hersens werken echt niet meer als de temperatuur boven de dertig graden komt.’

‘Hmm,’ mompelt Merel zonder op te kijken.

Teun, een stevige vijftiger, komt het kantoor binnen en deinst meteen achteruit. ‘Zo! Of je een klap in je gezicht krijgt als je hier binnenkomt! Dit is echt niet gezond meer. In mijn hok is het standaard twintig graden, dat is steenkoud vergeleken met hier.’ Hij zet zijn bril af en veegt demonstratief met een grote zakdoek over zijn voorhoofd. ‘Geen wonder dat de computers het begeven.’

‘Twintig graden? Heerlijk!’ roep ik uit. ‘Ik denk dat ik jou even gezelschap kom houden in je IT hok. Hier is het echt niet om vol te houden.’

Merel kijkt over haar bril naar de systeembeheerder. ‘Je denkt toch niet dat Steenbeek geld aan een goede airco uit gaat geven? Voor die paar dagen per jaar dat het warm is? Een goede journalist zit niet op kantoor, is toch zijn moto? Wat is er trouwens mis met die computers?’

‘Die oude rommel stopt er telkens mee als het te warm is. Het wordt tijd dat de krant eens wat geld aan nieuw materiaal uit gaat geven. Die nieuwe computers van jullie vallen nog wel mee, maar die oude rammelkasten die ze op de administratie gebruiken, begeven het om de haverklap met deze hitte. En wie kan er dan weer op komen draven? Precies, Teun! En jij,’ wijst hij met een priemende vinger naar

mij, ‘mag alleen bij mij komen zitten als je je mond kunt houden.’

‘Dat is ook duidelijk,’ mompel ik beledigd. Ik heb er genoeg van, pak mijn tas en zwaai die over mijn schouder. ‘Ik ga de straat op. Daar is het vast frisser en er is hopelijk ook meer te beleven dan op dit veel te warme, duffe kantoor. Kom, Pim.’

De hond krabbelt overeind en volgt me op de voet. Dat ik hem mag meenemen naar kantoor, was een goede reden voor mij om hier te gaan werken. Pim is een lief beest, maar hij is niet graag een hele dag alleen.

Als ik langs het glazen kantoor van mijn baas Willem Steenbeek loopt, steekt die meteen zijn hand op en gebaart dat ik bij hem moet komen. Nu kan ik natuurlijk net doen of ik hem niet gezien heb, maar hij komt al half overeind alsof hij mijn gedachten kan lezen. Er zit niets anders op dan me om te draaien en even te horen wat hij te zeggen heeft. Al kan ik dat al wel raden.

Het is hier een stuk koeler dan bij ons op het kantoor, voel ik meteen als ik het kantoor binnenkom. De oorzaak daarvan is een compacte, mobiele airco die in een hoek staat. Hij wel!

Willem, een kleine, kalende man van achter in de veertig, zit achterover geleund in zijn stoel. Zijn ontspannen houding is bedrieglijk, weet ik inmiddels uit ervaring. Hij doet er alles aan om zijn mensen scherp te houden. Als hij ons daarvoor moet uitfoeteren of zelfs bedreigen, gaat hij dat ook niet uit de weg. Ik verdenk hem er zelfs van daar echt

van te genieten. Hij mag dan klein van stuk zijn, dat compenseert hij grotendeels door zijn houding en het vastbijten in iets wat zijn aandacht heeft. Wat dat betreft lijkt hij wel een beetje op mijn hond Pim: een echte terriër.

‘Ik wil naar een paar scholen gaan en er even gaan rondkijken. Misschien al praten met iemand,’ begin ik nog voordat hij iets gezegd heeft. ‘De scholen zullen zo wel uit gaan.’ Ik kijk demonstratief op mijn horloge. Het loopt tegen drieën. ‘Dan kan ik mooi al wat research doen voor mijn artikel.’

‘Klinkt goed, maar ik geloof er geen klap van, Jennie. Je gaat terug op je plaats zitten en je blijft daar zitten tot je dat stuk over die frauderende apotheker af hebt. Dat wil ik om uiterlijk vier uur hier op mijn scherm hebben staan.’ Hij kijkt me strak aan, helemaal in strijd met zijn nog altijd ontspannen houding.

‘Willem, ik...’

‘Geen ge-Willem. Aan het werk jij. Iedereen ploetert in die hitte, dus jij ook.’

Ik werp een veelbetekenende blik op de airco. Alsof hij last heeft van de hitte met die windmachine naast zijn bureau. Hij negeert mijn blik gewoon. Ik meen zelfs een sardonisch lachje om zijn mond te zien. Om dat te verbergen pakt hij een krant van het bureau en opent hem demonstratief. Het gesprek is wat hem betreft afgelopen, dat is wel duidelijk.

Met tegenzin slof ik terug naar het warme kantoor, naar de plek waar Merel nog altijd druk bezig is. Pim gaat weer

onder het bureau liggen en is binnen de kortste keren weer in dromenland. Hij wel, maar hij hoeft dan ook niet veel meer te doen dan te liggen.

‘Jij bent snel terug.’ Merel kijkt me onderzoekend aan.

‘Houd maar op. Ik mag niet weg van Willem. Eerst dat artikel over die frauderende apotheker afmaken,’ doe ik de stem van onze baas na.

‘Dat had je kunnen weten. Onze slavendrijver moet morgen een volle krant van de persen laten rollen.’

‘Er komt echt niets uit mijn vingers met die warmte,’ sputter ik. ‘Kun jij er niet eens naar kijken? Ik ben helemaal leeg.’

‘Nope, ik ben nog lang niet klaar met die gezondheidsrubriek. Lees hem nog een keer helemaal door, dan zit je er zo weer in,’ adviseert Merel, die haast nooit last heeft van vastzitten in een artikel.

Met een zucht zet ik mijn computer weer aan. Om me beter te kunnen concentreren zet ik een koptelefoon op en open een playlist op mijn telefoon. Met muziek in mijn oren kan ik me beter afsluiten voor mijn omgeving.

Om twee minuten voor vier heb ik het artikel eindelijk af en stuur ik het door naar mijn baas. Nu is het wachten op het teken dat het in orde is.

‘Wil jij nog wat drinken?’ Voor de zoveelste keer sta ik op om mijn glas met koud water uit de koelkast te vullen.

‘Graag. Ga je straks mee naar de kroeg?’ vraagt Merel. Het is vrijdag en het is een vast ritueel van ons om het weekend in te luiden met een drankje in de kroeg hier vlakbij.

‘Alleen als we buiten een plaatsje kunnen vinden.’

Hoofdstuk 2

Het terras zit al behoorlijk vol als Merel en ik aankomen. De stoelen worden voornamelijk bezet door kantoorpersoneel van de verschillende bedrijven uit de stad, die net als wij hier neerstrijken voor de vrijdagmiddagborrel. We vinden nog een paar lege stoelen, terwijl de rest van de collega's zich verspreidt over de nog lege zitplaatsen. Steef, een blonde jongen van de administratie, blijft bij ons tafeltje staan.

‘Jennie, mag ik aanschuiven?’ Steef negeert daarbij bewust Merel. Hij gaat zonder op antwoord te wachten op de enige lege stoel naast mij zitten en steekt zijn lange stelten onder het tafeltje, daarmee langs mijn benen strijkend. Dat doet hij expres, dat weet ik zeker. Om het contact te verbreken, schuif ik mijn stoel een stuk opzij.

Steef is lang met een atletisch figuur. Hij heeft niet dat slungelige wat lange, magere mannen vaak hebben, maar beweegt zich soepel. Hij is een fanatiek zwemmer, weet ik, wat ook duidelijk te zien is aan zijn brede schouders. Al met al ziet hij er niet slecht uit voor een accountant, maar hij is niet het type waarop ik verliefd zou worden. Als dat nu eens tot hem zou doordringen.

Pim, die naast mij op de grond ligt, keurt Steef met een korte blik. Ongevaarlijk, besluit hij en hij doet zijn ogen weer dicht om verder te slapen.

Merel gaat meteen rechtop zitten en strijkt haar haren terug in model. Ze zet haar bril af en kijkt met haar bijziende ogen naar de man tegenover haar.

‘Warm vandaag, hè?’ Merel glimlacht een beetje onnozel naar Steef, haar onderwerp van adoratie.

Ik kijk weg en rol met mijn ogen. Wat haat ik het te moeten zien hoe Merel zich uitslooft voor een man die haar niet eens ziet staan. Natuurlijk weet ik dat Merel een oogje op hem heeft. Dat weet inmiddels iedereen bij de krant, inclusief Steef zelf, dankzij haar minder subtiele pogingen om steeds zijn aandacht te trekken.

‘Met die airco’s is het wel om vol te houden,’ zegt Steef.

‘Airco? Hebben jullie airco?’ roep ik op verontwaardigde toon. ‘En wij zitten met zijn twintigen in dat bloedhete hok! Zelfs Willem heeft een airco!’

‘Pas sinds vandaag. Het is vanwege de computers, anders hadden wij ze ook niet gekregen. Wat drinken jullie?’ Hij wijst naar de rozige vloeistof in de smalle bierglazen.

‘Rosébier,’ antwoordt Merel.

Steef wenkt naar het meisje dat op het terras bedient en hij bestelt zonder iets te vragen nog een rondje voor ons. Hij doet een poging om een gesprek te beginnen, waarop Merel gretig reageert. Mooi, dan kan ik achterover leunen en van het koele briesje genieten dat is opgestoken. Er komen een paar bekenden van me voorbij en ik steek mijn hand naar hen op.

Omdat we hier in een autovrij gedeelte van de stad zitten, is het heerlijk rustig, zonder voorbijrazende auto’s of uit-

laatgassen die in de drukkende warmte extra lang blijven hangen. Iedereen slentert ontspannen voorbij alsof iedere snelle beweging te veel energie kost. Zelfs de fietsers rijden langzaam.

Zo zou ik nog wel een poos kunnen blijven zitten. Genietend van een lekker koud biertje, het gekeuvel op de achtergrond, in het besef dat het weekend voor de deur staat en er geen Willem meer is om me op te jagen.

Het meisje zet de bestelling op tafel neer met een schaal-tje nootjes erbij. Lekker, een zoute knabbel.

‘Proost, meiden.’ Steef heft zijn glas. ‘Op het begin van het weekend. Het wordt echt strandweer. Heb je zin om morgen of zondag samen met mij het water op te gaan zoeken, Jennie?’

‘Morgen? Volgens mij wordt er regen voorspeld. Ik kan bovendien niet zo goed tegen de zon. Als ik in bikini aan het water ga zitten, ben ik binnen de kortste keren zo rood als een kreeft.’

‘Ik heb een grote parasol, dan kun je uit de zon zitten,’ probeert Steef.

‘Dank je, maar nee bedankt. Ik heb het te druk met de verhuizing van mijn ouders.’

Merel heeft opeens heel veel aandacht voor haar nagels. Ze kan absoluut niet liegen en schrijft ook nooit één onwaarheid in al haar stukjes. Waarom ze ooit journalist is geworden, is me nog steeds een raadsel. Ze is vast vanwege die eigenschap op de vaste rubrieken zoals gezondheid en koken gezet.

‘Verhuizen? Met dit weer? Hoe verzinnen ze het! Ik kan wel komen helpen, dan zijn jullie eerder klaar,’ biedt Steef zich meteen aan. ‘Geef het adres maar, dan kom ik met een grote aanhangwagen.’

‘Dat is niet nodig. Mijn broers komen ook. Het is toch al zo krap in dat huisje. Je loopt elkaar alleen maar voor de voeten.’ Het verhuizen is geen smoesje. Mijn ouders gaan echt naar een ander huis dit weekend, alleen hebben ze geen hulp meer nodig. Mijn broers en ik hebben iedere avond een deel van hun spullen overgebracht naar de nieuwe woning, zodoende staat nu alles al op zijn plaats. Dat ging gemakkelijk omdat onze ouders een weekje weg waren om de drukte en stress die een verhuizing met zich meebrengt te ontlopen. Morgen komen ze thuis in hun nieuwe huisje. Het enige wat ze dan nog moeten doen is hun tas uitpakken en genieten.

‘Ik heb wel tijd om naar het strand te gaan. Dat lijkt me heerlijk. Lekker uitwaaien en wat zwemmen.’ Merel kijkt Steef met een lieve glimlach aan.

Hij doet net of hij niets ziet, neemt vlug een slok van zijn bier en ontwijkt haar blik.

Arme Merel, dat afspraakje zal vast niet doorgaan. Ik neem een handvol nootjes en bedenk me dan ineens dat ik nog boodschappen moet doen. Ik heb letterlijk niets meer in huis, tenzij ik vanavond op water en hondenbrokken wil leven. ‘Sorry, jongens, ik moet weg. Ik ben helemaal vergeten dat ik nog naar de super moet.’ Vlug drink ik mijn glas

leeg, sta op, naar mijn portemonnee zoekend om mijn drankje te betalen en geef het geld aan Merel.

‘Zal ik met je meegaan?’ Merel wil al omhoog komen.

‘Nee, joh, blijf jij nou maar zitten, dat is wel zo gezellig voor Steef. Ik bel je nog wel. Kom Pim.’ Samen met de hond, die op zijn korte pootjes met me mee dribbelt, loop ik terug naar de parkeerplaats achter het gebouw van de krant om mijn auto te halen.

In gedachten stel ik alvast een boodschappenlijstje samen. Even snel langs de supermarkt om wat eten voor het weekend en de komende week in te slaan en dan lekker met een wijntje, een frisse salade en een goed boek op het balkon van mijn appartement zitten. Een aanlokkelijk vooruitzicht.

Hijgend, zwetend en walgend van mezelf, sleur ik de tassen vol boodschappen uit de lift naar mijn voordeur. Waarom neem ik altijd meer mee dan ik kan dragen? Net op dat moment komt mijn super aantrekkelijke buurman zijn deur uit. Dat moet mij weer overkomen: met een rood, be-zweet gezicht mijn knappe buurman tegenkomen. Ik zie er niet uit!

‘Hoi, Jennie. Lukt het met de boodschappen?’ vraagt hij vriendelijk en hij steekt meteen een hand toe om een tas over te nemen.

‘Het gaat wel, dank je,’ mompel ik.

‘Wat jij wilt. Fijne avond.’ Hij haalt zijn schouders op en loopt verder.

Ik vis de sleutel uit mijn tas, maar voordat ik eindelijk de voordeur van mijn appartement open heb, zijn er al appels uit mijn tas gerold, heb ik de eieren ternauwernood kunnen redden en heb ik zeker weten een zak chips tot kruim geplet.

Moeizaam en uitgeput door de drukkende warmte, sleep ik alles naar het kleine keukentje van mijn appartement. Nu vlug de bederfelijke spullen in de koelkast proppen en een fles witte wijn in de vriezer leggen, de rest komt later wel. Eerst wil ik douchen. Die hitte is niet om uit te houden en ik voel me ontzettend vies en plakkerig. In de keuken zet ik de balkondeur open zodat er wat frisse lucht binnen kan komen. Pim gaat meteen naar buiten en laat zich met een zucht op het koele beton zakken.

Ik blijf extra lang onder de douche staan totdat ik me weer helemaal fris voel. Met een handdoek wrijf ik de beslagen spiegel droog en breng met mijn handen mijn korte, donkere lokken in model. Gelukkig heb ik een gemakkelijke coupe en zit mijn haar zonder veel gedoe goed. Uit de kledingkast pak ik een korte broek en een hemdje en trek het aan. Blootsvoets ga ik naar de keuken om de rest van de boodschappen op te ruimen en Pim een bakje brokken en vers water te geven. De hond komt op het geluid af en begint te eten.

De witte wijn is inmiddels tot een redelijke temperatuur afgekoeld. Ik schenk een glas vol en neem de salade en een vork mee naar mijn balkon. Het is niet groot, maar perfect voor mij en Pim. Het balkon ligt aan de oostkant van mijn

appartement, met uitzicht op velden en een nabijgelegen bos. Het is hier op dit moment heerlijk zitten met een koel windje en zonder de herrie van de stad. Met het eten onder handbereik naast me op een tafeltje en een glas koude, witte wijn in mijn hand, kijk ik naar de bedrijvigheid in een van de velden. Een boer is bezig met het binnenhalen van gemaaid en gedroogd gras. Hij wil vast alles binnen hebben voor de regen.

Het appartementencomplex waar ik al geruime tijd woon, staat niet vlak bij mijn werk en een heel eind uit de buurt van winkels. Het ligt zelfs niet dichtbij een snelweg en iedereen verklaarde me voor gek dat ik hier wilde wonen. Toch zit ik hier heel wat liever dan in de hectiek van de stad. Ik ben nu eenmaal meer een natuur- dan een stadsmens. Ook iets wat de meeste van mijn vrienden niet snappen.

Nog voordat ik een slok van mijn wijn heb genomen, begint de telefoon binnen op het aanrecht te rinkelen. Met een diepe zucht kom ik traag overeind en ga naar binnen om op te nemen. De naam van Merel staat in het scherm-pje. Is ze nu al thuis? Dan is ze niet lang in de stad blijven hangen nadat ik weg ben gegaan.

‘Hoi, Merel, ben je al thuis?’ Met de telefoon aan mijn oor, ga ik naar de bank en ga zitten.

‘Ga je vanavond met me mee naar de stad? Ik heb met Steef en Stefanie afgesproken in onze stamkroeg.’

‘Met Steef en Stefanie?’ Niet mijn meest favoriete collega’s om de avond mee door te brengen als ik eerlijk ben.

‘Ik heb eigenlijk niet zo veel zin,’ antwoord ik aarzelend. ‘Deze week was het elke avond behoorlijk druk voor mij en met die hitte is het vast niet om te harden in de kroeg. Vind je het heel erg als ik niet mee ga?’

‘Ik overleef het wel. Weet je het zeker?’

‘Ja, ik ga niet mee.’

‘Wat jij wilt. Als je nog zin krijgt, weet je waar we zitten.’

‘Oké, veel plezier. Doe!’ Ik heb echt geen zin om nog weg te gaan. Blij dat ik hier in de betrekkelijke koelte van mijn appartementje niets kan zitten doen. En als ik heel eerlijk ben, ben ik gewoon doodop van een hele week hard werken. Ik ben een avond naar een bewogen bijeenkomst geweest van de apothekersvereniging in de stad en heb daarvoor talloze interviews afgenomen. Tussendoor hebben we de verhuizing van mijn ouders ook nog even gedaan. Een avondje niets doen lukt me op dit moment meer dan een avond in een drukke kroeg met zwetende lijven tegen me aangedrukt. Misschien ontdekt Steef dan ook een keer dat Merel best een leuke meid is.

Hoofdstuk 3

Het is zaterdagavond en ik ben op weg naar onze stamkroeg *De Blauwe Hemel*. Een taxi heeft me vlakbij afgezet. Het is nog steeds drukkend warm buiten. De beloofde regen is tot nu toe uitgebleven en zal natuurlijk vallen als ik met de fiets naar het centrum gaat. Die pech heb ik altijd, vandaar dat ik voor een taxi heb gekozen. Waarschijnlijk blijft het dan droog.

Het is al druk in de kroeg als ik binnenkom. Er zullen vanavond verschillende bandjes optreden in *De Blauwe Hemel* en soms zit er weleens iets tussen wat de moeite waard is. De schuifdeuren die het café normaal in twee stukken verdelen, staan helemaal open. Tafels en stoelen zijn aan de kant geschoven zodat er in het midden een soort van dansvloer is ontstaan. Op het podium achter in de zaal, staat een gelegenheidsbandje zich uit te sloven. Een zwart gelokte zangeres, gekleed in een zwarte leren broek en dito strak hemd, opgemaakt met dikke zwarte strepen onder haar ogen en donkere lippenstift om haar mond te accentueren, staat te blèren in een microfoon. Wat ze zingt is niet verstaanbaar en gezien de uitbundige bewegingen van de vele dansende mensen, ook niet echt belangrijk.

Wringend, duwend en me verontschuldigend, baan ik me een weg door de dansende, drinkende, zwetende en pra-

tende menigte heen. Merel heb ik al in een hoek van de zaal zien staan, dus richt ik daar mijn blik op.

‘Hoi, Jennie, leuk dat je er al bent. Ken je Dirk nog?’ Ze wijst op een man met een blonde vetkuif, een gebruind gezicht en een wazige grijns op zijn gezicht. Hij deint mee op de maat van de muziek.

Er begint me iets te dagen. Is hij niet een oude buurjongen van Merel? Die knul die zo veel met drugs experimenteerde dat hij nu zo’n beetje altijd in hogere sferen verkeert?

Ik glimlach naar hem en buig me naar Merel toe. ‘Wat moet je met hem? Die gast is zo stoned als een garnaal,’ roep ik in haar oor.

‘Hij was hier al. Steef is er ook. Hij is iets te drinken halen voor ons.’

De muziek knettert snoeihard uit de boxen zodat we moeten schreeuwen om elkaar te kunnen verstaan.

Steef komt even later terug met twee bier en twee witte wijn in zijn hand. Hij had me blijkbaar al aan zien komen en duwt me meteen een wijnglas in mijn handen. Zijn ogen glijden keurend over me heen. Even heb ik er spijt van dat ik gekozen heb voor een kort, zwart rokje, bijpassende sandaaltjes met halfhoge hakken en een azuurblauw topje waar net een stukje van mijn zwarte kanten beha bovenuit komt. Het is uitdagend, ik weet het, maar volgens Merel, die me vanmiddag heeft geholpen met het uitzoeken van mijn outfit, kan het best. Normaal draag ik er een jasje over, maar daar is het nu veel te warm voor. Als ik om me